

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 8014200454
Dátum vydania rozhodnutia: 18.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014200454.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) A. E. N., bytom V., (predtým Dariusz Edward Pitera - ITI MEDIA, so sídlom Bardejovská č. 220/1, 089 01 Svidník, IČO: 46 373 519), právne zastúpený JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova č. 2, 080 01 Prešov, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústredie, so sídlom Ul. 29.augusta č. 8, 813 63 Bratislava, za účasti (sťažovateľov): 1/ T. W. F., bytom L., Poľská republika, 2/ O. K. P., bytom I., Poľská republika 3/ O. T. D., bytom L., Poľská republika, všetci právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova č. 2, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej č. 17638-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014, č. 17488-3/2014-BA zo dňa 6. februára 2014, č. 24007-2/2014-BA zo dňa 25. marca 2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu a príbratých účastníkov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/30/2014-87 zo dňa 11. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/30/2014-135 zo dňa 12. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu v prvom rade z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/30/2014-87 zo dňa 11. októbra 2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/30/2014-135 zo dňa 12. júna 2017 vo vzťahu k žalobcom v druhom až štvrtom rade z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Žalobcovi v prvom rade nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 5920-21/2013-SK zo dňa 04.11.2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v platnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) tak, že

pribratému účastníkovi 1/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 31.10.2012. Rozhodnutie odôvodnila tým, že Poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS určila, že pribratý účastník 1/ podlieha odo dňa 01.11.2011 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky. Žalovaná vydala formulár PD A1, na základe ktorého sa na pribratého účastníka 1/ od 01.11.2011 do 31.10.2012 vzťahuje legislatíva Slovenskej republiky, a preto pribratému účastníkovi 1/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 31.10.2012. Na odvolania žalobcu a pribratého účastníka 1/ žalovaná rozhodnutím č. 17638-3/2014-BA zo dňa 14.02.2014 odvolania zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

2. Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 5920-11/2013-SK zo dňa 04.11.2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že pribratému účastníkovi 2/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 18.04.2013. Rozhodnutie odôvodnila tým, že Poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS určila, že pribratý účastník 2/ podlieha odo dňa 01.04.2012 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky. Žalovaná vydala formulár PD A1, na základe ktorého sa na pribratého účastníka 2/ od 01.04.2012 do 18.04.2013 vzťahuje legislatíva Slovenskej republiky, a preto pribratému účastníkovi 2/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 18.04.2013. Na odvolanie žalobcu a pribratého účastníka 2/ žalovaná rozhodnutím č. 17488-3/2014-BA zo dňa 06.02.2014 odvolania zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

3. Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 2196-49/2014-SK zo dňa 17.01.2014 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že pribratému účastníkovi 3/ nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01.10.2011 podľa slovenskej legislatívy. Rozhodnutie odôvodnila tým, že na základe výsledkov kontroly nebolo preukázané, že pribratý účastník 3/ reálne vykonával činnosť ako zamestnanec ma území SR, a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom. Na odvolania žalobcu a pribratého účastníka 3/ žalovaná rozhodnutím č. 24007-2/2014-BA zo dňa 25.03.2014 odvolania zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žaloby žalobcu 1/ ako nedôvodné zamietol a vo vzťahu k žalobcom 2/ až 4/ žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. d) S.s.p. odmietol, pretože boli podané oneskorene.

5. Podľa názoru krajského súdu je z obsahu žalôb bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že žalobca namieta iné porušenie ako svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, a teda porušenie práv zamestnancov. Krajský súd je názoru, že aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupom boli porušené právne predpisy Slovenskej republiky, resp. nariadenia Rady EHS, z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je nesporné, že žalobcovi vyplýva povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv a nikoho iného. Zamestnancom žalobcu nič nebránilo v tom, aby sa žalobou samostatne alebo spoločnou domáhali svojich subjektívnych práv v zákonnej lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu.

6. Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku žalobcu, že Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník a žalovaná ako organizačné zložky sociálnej poisťovne neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu 1/. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z., a to tretiu časť § 172 až § 225, ktoré upravujú

konanie vo veciach sociálneho poistenia.

7. Krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že z ustanovenia § 196 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva široká definícia dôkazu, a teda zákon č. 461/2003 Z.z. nevyklučuje, aby sociálna poisťovňa v rámci dokazovania nevykonala šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci vo veci rozhodla.

8. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, že bola porušená zásada dvojinštančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov vyplýva, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je všeobecne známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené a takýto postup žalovanej umožňuje zákon č. 461/2003 Z.z. v § 218 ods. 1, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

9. Ďalej krajský súd poukázal na to, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade s kritériami upravenými v ustanovení § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z., podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

10. V súvislosti s ostatnými námietkami žalobcu vo vzťahu k prejedikovaniu rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd dospel k záveru, že žalobca v žalobách nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a aké subjektívne práva žalobcu boli porušené. Ústava Slovenskej republiky v čl. 2 ods. 3 upravuje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

11. Podľa názoru krajského súdu je nesporné, že žalobca v priebehu konania pred súdom nepreukázal, žeby postupom správnych orgánov došlo k porušeniu jeho subjektívnych práv a rovnako je zrejmé, že namietal iné porušenie ako svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, a to porušenie práv svojich zamestnancov.

12. Z rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, že správne orgány napadnutými rozhodnutiami nerozhodovali o odvodovej povinnosti žalobcu, ale o tom, že jeho zamestnancom nevzniklo sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že žalobca nebol povinný platiť poistné na sociálne poistenie (v tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžso/23/2015 zo dňa 24. augusta 2016).

13. Vo vzťahu k žalobám pribratých účastníkov 1/ až 3/ krajský súd poukázal na § 181 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 199 ods. 3 S.s.p., podľa ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba musí správnu žalobu podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, proti ktorému smerujú, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia - zmeškanie lehoty podľa ods. 1 až 3 nemožno odpustiť.

14. Zo spisov vyplýva, že rozhodnutie žalovanej bolo T. W. F. doručené dňa 13.02.2014, O. K. P. dňa 17.02.2014 a O. T. D. dňa 07.04.2014. Ak teda uznesením zo dňa 18.05.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.06.2016, krajský súd pripustil vstup T. W. F., O. K. P. a O. T. D. do konania ako žalobcov 2/ až 4/, je bez akýchkoľvek pochybností, že žaloby týchto žalobcov sú podané oneskorene, pretože konanie vo veci sp. zn. 1S/30/2014 bolo začaté dňa 27.03.2014, vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 1S/31/2014 tým istým dňom a vo veci vedenej pôvodne pod sp. zn. 1S/43/2014 dňa 13.05.2014.

15. Podľa názoru krajského súdu § 77 ods. 1 S.s.p. upravujúceho nerozlučné spoločenstvo v spojení s ustanovením § 25 S.s.p. v predmetnej veci nemožno aplikovať, pretože nerozlučné spoločenstvo je

definované tak, že ide o procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný. Procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

16. Podľa názoru krajského súdu nejde o také spoločné práva alebo povinnosti, pretože povinnosťou žalobcu bola odvodová povinnosť a predmetom konania v administratívnom konaní bol zánik poistenia pre pribratých účastníkov 1/ až 3/ pre skutkové okolnosti zistené správnymi orgánmi. Vzhľadom na špecifickosť správneho súdnictva nemožno ani konštatovať o primeranosti použitia § 77 ods. 1 S.s.p.

17. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol na pojednávaní nariadenom na deň 11.10.2016, pričom žalovaná neúčast' na pojednávaní ospravedlnila. Právny zástupca žalobcu písomným podaním zo dňa 05.09.2016 žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že dňa 11.10.2016 sa zúčastní na Okresnom súde Prešov pojednávania o 10.00 hod. s tým, že termín pojednávania v tejto veci bol určený skôr, ide o prvé pojednávanie v obchodnoprávnej veci vymáhania neuhradenej sumy 111.263,03 € s príslušenstvom, kde zastupuje žalobcu, ktorý trvá na jeho prítomnosti na pojednávaní. Vzhľadom na vzniknutú kolíziu termínov, povinné zastúpenie advokátom v správnom súdnictve a na objektívnu nemožnosť zúčastniť sa oboch pojednávanií, žiadal pojednávanie odročiť.

18. Prípisom zo dňa 09.09.2016, ktoré bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 14.09.2016, krajský súd právnenému zástupcovi oznámil, že nie je dôvod na odročenie pojednávania, keďže skutkový stav je fixovaný vydaným administratívnym rozhodnutím a spochybňovaný je žalobou, ktorej rozsahom a dôvodom je správny súd viazaný, nejde o povinnosť správneho súdu vyhovieť návrhu na odročenie pojednávania, pričom nejde o povinné zastúpenie advokátom, pretože podľa § 49 ods. 2 písm. b) žalobca nemusí byť zastúpený podľa ods. 1 v konaní podľa § 6 ods. 2 písm. b) až e), g) a i). V ustanovení § 6 ods. 2 písm. c) ide o správne žaloby v sociálnych veciach.

19. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 a § 168 S.s.p. tak, že žalobcom, ktorí v konaní úspech nemali, nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalovanej trovy konania nepriznal, pretože to krajský súd nepovažoval za spravodlivé.

III.

Konanie na kasačnom súde

20. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca a pribratí účastníci 1/ až 3/ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodov, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že podanie bolo nezákonne odmietnuté.

21. Sťažovatelia majú za to, že v administratívnom konaní došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu. Prioritne v tomto smere namietali porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy („good administration“) a právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania, pričom žalobca (vo vzťahu k svojej osobe) namieta aj porušenie svojho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty, právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou.

22. Sťažovatelia ďalej nesúhlasia s odôvodnením napadnutého rozsudku, podľa ktorého bol v administratívnom konaní dostatočným spôsobom zistený skutkový stav veci. Sťažovatelia považujú rozhodnutia žalovanej za nepreskúmateľné a arbitrárne. Čo sa týka vykonanej kontroly žalovanej u žalobcu týkajúcej sa reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu sťažovatelia namietajú spôsob výkonu tejto kontroly. Sťažovatelia v kasačnej sťažnosti poukázali aj na to, že krajský súd sa nevysporiadal s ďalšími argumentami nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania.

23. Z uvedených dôvodov preto navrhli kasačnému súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľov žalovaná navrhla, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Žalovaná uviedla, že sťažovatelia v kasačnej sťažnosti neuviedli také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutí žalovanej. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sa žalovaná pridrжала svojich predchádzajúcich vyjadrení, pretože v nich zaujala stanovisko ku každej námietke žalobcu obsiahnutých v žalobách.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť vo vzťahu k žalobcovi nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.07.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

26. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým vo vzťahu k žalobcovi zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutí žalovanej vo veci zaniknutia a nevzniknutia povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti pribratých účastníkov 1/ až 3/ a vo vzťahu k pribratým účastníkom 1/ až 3/ žaloby ako oneskorene podané odmietol, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovanej, ako aj rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľov sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

27. Krajský súd uznesením č. k. 1S/30/2014-28 zo dňa 02.10.2014 spojil veci pod sp. zn. 1S/30/2014, 1S/31/2014, 1S/43/2014 a 1S/52/2014 na spoločné konanie, ďalej vedené pod sp. zn. 1S/30/2014.

Podľa § 178 ods. 1 S.s.p. žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

28. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou sú aj administratívne spisy žalovanej, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľov vo vzťahu k žalobcovi nie sú dôvodné.

29. Vo vzťahu k žalobcovi kasačný súd uvádza, že sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého žalobca nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv jeho zamestnancov, teda pribratých účastníkov 1/ až 3/. Podľa názoru kasačného súdu v administratívnom a ani v súdnom konaní nebolo preukázané, že by postupom správnych orgánov došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu. Predmetom konania v tejto veci bol zánik alebo nevzniknutie povinného poistenia vo vzťahu k pribratým účastníkom 1/ až 3/, ktorí boli zamestnancami žalobcu. Predmetom rozhodnutí žalovanej nebolo rozhodovanie o odvodovej povinnosti žalobcu. Z uvedených dôvodov považuje kasačný súd rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa žalobcu za správny a v súlade so zákonom. Pozornosti kasačného súdu taktiež neuniklo, že žalobca ukončil svoju podnikateľskú činnosť k 16.06.2016.

30. S poukazom na § 178 ods. 1 S.s.p. kasačný súd dodáva, že S.s.p. definuje žalobcu ako fyzickú

alebo právnickú osobu, ktorá bola ukrátená na svojich subjektívnych právach, čo teda znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie, a teda musí ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu. Nedostatok hmotnej legitímácie znamená, že ak takáto osoba nebola ukrátená na svojich právach, súd žalobu zamietne.

31. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľov vo vzťahu k žalobcovi sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť vo vzťahu k žalobcovi podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

32. Vo vzťahu k pribratým účastníkom 1/ až 3/ (v rozsudku krajského súdu označení ako žalobcovia 2/ až 4/) kasačný súd uvádza, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžso/16/2015 zo dňa 30.03.2016, ktorým najvyšší súd zrušil predchádzajúci rozsudok krajského súdu v tejto veci, najvyšší súd nariadil ďalší postup krajského súdu, ktorý mal uznesením podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. pribrať do konania zamestnancov žalobcu. Krajský súd napriek tomu, že bol podľa § 226 O.s.p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, pripustil vstup zamestnancov žalobcu do konania ako žalobcov 2/ až 4/ postupom podľa § 92 ods. 1 O.s.p, teda v rozpore s pokynom najvyššieho súdu uvedenom v uznesení sp. zn. 10Sžso/16/2015 zo dňa 30.03.2016. Kasačný súd pritom poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, podľa ktorých mali správne súdy pribrať účastníkov konania podľa § 250 ods. 1 a nie podľa § 92 ods. 1 O.s.p. (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžso/10/2015 zo dňa 17.02.2016).

33. Kasačný súd po preskúmaní súdneho ako aj administratívneho spisu konštatuje, že zamestnanci žalobcu, teda pribratí účastníci 1/ až 3/, mali právo na podanie žaloby, ale svoje právo na podanie žaloby vôbec nevyužili. V spise sa nenachádzajú žaloby podané zamestnancami žalobcu, a preto nie je možné týchto zamestnancov považovať za žalobcov. Z dôvodu, že zamestnanci boli účastníkmi administratívneho konania, títo zamestnanci sú účastníkmi konania aj v konaní pred súdom, ale nemajú postavenie žalobcov. Z uvedeného dôvodu bol záver krajského súdu o odmietnutí žalôb žalobcov 2/ až 4/ nesprávny.

34. S ohľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k pribratým účastníkom 1/ až 3/ (v rozsudku krajského súdu označení ako žalobcovia 2/ až 4/) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. . Ostatnými sťažnostnými bodmi sa kasačný súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu v tejto časti. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní vo veci posúdiť postavenie zamestnancov žalobcu ako žalobcov a opätovne rozhodnúť, pričom právnym názorom kasačného súdu je krajský súd viazaný (§ 469 S.s.p.). Krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p.

35. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi - žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípuštný.